JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

L. A. GEELHOED

14 päivänä syyskuuta 2006 [1]

I Johdanto

1. Euroopan yhteisöjen komissio pyytää vahvistamaan tässä asiassa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut EY 90 artiklan ja yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapautuksista 28.3.1983 annetun neuvoston direktiivin 83/182/ETY [2] (jäljempänä direktiivi 83/182 tai direktiivi) 1 artiklan mukaisia velvoitteitaan. Komissio pyrkii kanteellaan siihen, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa Kreikan valtion laiminlyöneen EY 90 artiklan ja direktiivin 83/182 1 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaista maahantuontia koskeva Kreikan hallintokäytäntö on kyseisten artiklojen vastainen. Käytännössä esillä olevassa asiassa on kysymys moottoriajoneuvojen väliaikaisesta maahantuonnista.

2. Esillä olevan asian perustana ovat kantelut, joita komissiolle ja Euroopan parlamentille on esitetty siitä, miten Kreikan viranomaiset toteavat lainvastaisuuksia ja määräävät seuraamuksia, kun moottoriajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevia sääntöjä on rikottu.

3. Lisäksi tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun yhteisöjen tuomioistuin tarkastelee moottoriajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevaa Kreikan käytäntöä. [3] Komissio käynnisti jo vuonna 1991 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn, joka johti Kreikan tuomitsemiseen. Lisäksi kreikkalaiset tuomioistuimet ovat esittäneet useita ennakkoratkaisukysymyksiä, jotka ovat koskeneet toistuvasti erityisesti Kreikan viranomaisten soveltaman sääntöjen rikkomista koskevan seuraamusjärjestelmän suhteellisuutta. [4]

1 – Alkuperäinen kieli: hollanti.

2 – EYVL L 105, s. 59.

3 – Ks. mm. asia C-9/92, komissio v. Kreikka, tuomio 2.8.1993 (Kok. 1993, s. I-4467); asia C-389/95, Klattner, tuomio 29.5.1997 (Kok. 1997, s. I-2719) ja asia C-262/99, Louloudakis, tuomio 12.7.2001 (Kok. 2001, s. I-5547).

4 – Ks. erityisesti edellä alaviitteessä 3 mainitussa asiassa Louloudakis annettu tuomio.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *EY 90 artikla*

4. EY 90 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot eivät määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille minkäänlaisia korkeampia välittömiä tai välillisiä sisäisiä maksuja, kuin ne välittömästi tai välillisesti määräävät samanlaisille kotimaisille tuotteille.

Jäsenvaltiot eivät liioin määrää muiden jäsenvaltioiden tuotteille sellaisia sisäisiä maksuja, joilla välillisesti suojellaan muuta tuotantoa."

B *Direktiivi 83/182*

5. Direktiivin 83/182 tavoitteena on, että jäsenvaltioissa poistetaan yhteisön asukkaiden vapaata liikkuvuutta haittaavat esteet, jotka aiheutuvat tiettyjen yksityis- tai ammattikäyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen, kuten moottoriajoneuvojen, väliaikaiseen maahantuontiin sovellettavista verojärjestelmistä. Direktiivin mukaan moottoriajoneuvojen väliaikainen maahantuonti yksityiskäyttöön toiseen jäsenvaltioon on tietyin edellytyksin sallittua. Tällaisessa tapauksessa jäsenvaltiot myöntävät vapautuksen liikevaihtoverosta, valmisteveroista ja direktiivin liitteessä mainituista veroista. [5]

6. Verovapautus myönnetään, jos seuraavat kolme edellytystä täyttyvät. Ensinnäkin kulkuneuvot maahantuovan luonnollisen henkilön on asuttava pysyvästi muussa jäsenvaltiossa kuin väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa. Toiseksi hänen on käytettävä näitä kulkuneuvoja yksityiskäyttöön, eli käytöllä ei saa olla yhteyttä ansiotoimintaan eikä voiton tavoitteluun. Kolmanneksi kulkuneuvoja ei saa luovuttaa eikä antaa vuokralle väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa, eikä niitä saa lainata tämän jäsenvaltion asukkaalle. [6]

7. Saadakseen verovapautuksen luonnollisen henkilön on voitava todistaa pysyvä asuinpaikkansa. Tähän riittää yleensä henkilötodistus tai muu voimassa oleva asiakirja. Epäillessään pysyvää asuinpaikkaa koskevan ilmoituksen oikeellisuutta tuontijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin vaatia lisätietoja tai -todisteita. [7]

5 – Direktiivin 83/182 1 artikla.
6 – Direktiivin 83/182 3 artikla.
7 – Direktiivin 83/182 7 artikla.

8. Direktiivin tässä asiassa merkityksellisistä säännöksistä esitetään seuraavaksi yhteenveto.

9. Direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on jäljempänä vahvistetuin edellytyksin myönnettävä moottoriajoneuvojen – näiden perävaunut mukaan lukien, asuntovaunujen, huviveneiden, yksityislentokoneiden, polkupyörien ja ratsuhevosten väliaikaisessa maahantuonnissa jäsenvaltiosta vapautus:

– liikevaihtoveroista, valmisteveroista ja muista kulutukseen kohdistuvista veroista;

– liitteessä mainituista veroista.

– –"

10. Direktiivin 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tiettyjen yksityiskäyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen väliaikainen maahantuonti

Yksityisajoneuvot, asuntovaunut, huviveneet, yksityislentokoneet ja polkupyörät on väliaikaisesti maahantuotaessa vapautettava 1 artiklassa tarkoitetuista veroista enintään kuuden kuukauden keskeytymättömäksi tai keskeytyväksi määräajaksi kahdentoista kuukauden ajalta seuraavin edellytyksin:

a) nämä tavarat maahantuovan luonnollisen henkilön on

aa) asuttava pysyvästi muussa jäsenvaltiossa kuin väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa;

bb) käytettävä näitä kulkuneuvoja yksityiskäyttöön;

b) kulkuneuvoja ei saa luovuttaa eikä antaa vuokralle väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa, eikä niitä saa lainata tämän jäsenvaltion asukkaalle. – –"

11. Direktiivin 83/182 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tätä direktiiviä sovellettaessa 'pysyvällä asuinpaikalla' tarkoitetaan paikkaa, jossa

henkilö asuu pysyvästi eli vähintään 185 päivää kalenterivuodessa henkilökohtaisten ja ammatillisten siteidensä vuoksi, tai jos on kyse henkilöstä, jolla ei ole ammatillisia siteitä, henkilön ja tämän asuinpaikan välisten tiiviiden henkilökohtaisten siteiden vuoksi.

Jos henkilön ammatilliset siteet ovat muualla kuin tämän henkilökohtaiset siteet ja tämä sen vuoksi joutuu oleskelemaan vuorotellen kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevissa paikoissa, henkilön pysyvänä asuinpaikkana on pidettävä sitä, jossa tämän henkilökohtaiset siteet ovat, jos tämä palaa sinne säännöllisesti. Viimeksi mainitun edellytyksen täyttymistä ei vaadita, jos henkilö oleskelee jäsenvaltiossa määräaikaisen tehtävän suorittamiseksi. Opiskelu yliopistossa tai koulussa ei ole pysyvän asuinpaikan muutosta.

2. Luonnollisten henkilöiden on todistettava pysyvä asuinpaikkansa asianmukaisella tavalla, esimerkiksi henkilötodistuksellaan tai muulla voimassa olevalla asiakirjalla.

3. Epäillessään 2 kohdan mukaisen pysyvää asuinpaikkaa koskevan ilmoituksen oikeellisuutta tai suorittaakseen tiettyjä erityistarkastuksia tuontijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia tarvittavia tietoja tai lisätodisteita."

12. Direktiivin 9 artiklaan sisältyy joitakin erityissäännöksiä. Kyseisen artiklan 1 kohtaan sisältyvässä erityissäännöksessä säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa ja/tai säätää sovellettaviksi järjestelmiä, jotka ovat tässä direktiivissä tarkoitettuja vapaampia. Ne voivat erityisesti tuojan pyynnöstä sallia väliaikaisen maahantuonnin 3 artiklassa tai 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja pidemmiksi määräajoiksi. Viimeksi mainitussa tapauksessa jäsenvaltiot voivat kantaa liitteessä mainittuja veroja tässä direktiivissä tarkoitetut määräajat ylittäviltä ajanjaksoilta. – –"

13. Direktiivin 10 artikla sisältää direktiivin loppusäännökset. Kyseisen artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos tämän direktiivin käytännön soveltamisesta aiheutuu vaikeuksia, asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on keskinäisellä sopimuksella tehtävä tarvittavat päätökset, ottaen huomioon erityisesti

keskinäistä avunantoa koskevat yleissopimukset ja yhteisön direktiivit."

C *Asiaa koskeva Kreikan lainsäädäntö*

14. Kreikan tullilain 137 §, joka tuli voimaan lailla 2960/2001 ja jonka otsikkona on "Lainvastaisuudet ja seuraamukset" koostuu seuraavista osista: A Yhteisön ajoneuvot, B Kolmansista maista tuotavat ajoneuvot ja C Yhteisön ajoneuvot ja kolmansista maista tuotavat ajoneuvot. Kyseisen pykälän A ja C osassa säädetään seuraavaa:

"A Yhteisön ajoneuvot

1. Jos Kreikassa asuva henkilö omistaa yhteisön ajoneuvon tai käyttää sitä suorittamatta tämän tullilain 129 ja 130 §:ssä tarkoitettuja muodollisuuksia, kysymyksessä on tullilain 142 §:n 1 momentissa tarkoitettu yksinkertainen tullirikkomus. Tällaisissa tapauksissa määrätään sakko, joka vahvistetaan ajoneuvosta maksettavaksi kuuluvien verojen perusteella.

2. Edellistä momenttia sovelletaan myös siinä tapauksessa, että auton maahantuonnista on tehty selvitys, mutta verovelvollinen ei ole ilmoittautunut tulliviranomaiselle ajoneuvon tilanteen laillistamiseksi, kun kolme kuukautta on kulunut siitä päivästä, jona velvollisuus rekisteröintimaksun maksamiseen on syntynyt.

3. Tämän pykälän A osan 1 momentin säännöksiä ei sovelleta, jos kyseinen henkilö ilmoittautuu oma-aloitteisesti tulliviranomaiselle suorittaakseen tapauskohtaiset muodollisuudet, ennen kuin toimivaltaiset viranomaiset ovat vahvistaneet edellä mainitun lainvastaisuuden tapahtuneen. Tällöin määrätään tämän pykälän A osan 4 momentin mukainen sakko. Jos kyseinen henkilö ei esitä asiakirjaa, josta ilmenee, minä päivänä ajoneuvo on tuotu maahan, tämän pykälän A osan 4 momentissa tarkoitetun sakon sijasta määrätään 1 500 euron suuruinen sakko.

4. Edellä mainitut lainvastaisuudet katsotaan yksinkertaisiksi tullirikkomuksiksi, joista määrätään tapauskohtaisesti seuraavat sakot:

a) Tullilain 129 §:n 1 ja 2 momentissa tarkoitetun selvityksen toimittamatta jättämisestä määrätään kultakin ajoneuvolta 300 euron suuruinen sakko.

b) Ajoneuvon käyttämisestä 129 §:n 3 momentin mukaisen määräajan päätyt-

tyä määrätään 1 500 euron suuruinen sakko, joka alennetaan viidesosaan, jos ajoneuvon omistajalla on oikeus 132 §:n säännösten mukaiseen lopulliseen vapautukseen.

c) Tullilain 136 §:n 2 momentin mukaisten edellytysten täyttämättä jättämisestä määrätään 150 euron suuruinen sakko.

d) Tullilain 130 §:n 2 momentin mukaisen erityisselvityksen, joka koskee ajoneuvon palauttamista tai maastavientiä liian myöhään tai ajoneuvon hylkäämistä, hävittämistä tai ajokelvottomuutta, toimittamisesta liian myöhään määrätään kultakin päivältä seuraavansuuruinen sakko:

Henkilöautot ja maastoautot:

– sylinteritilavuuden ollessa enintään 1 600 kuutiosenttimetriä 30 euroa

– sylinteritilavuuden ollessa 1 601–2 000 kuutiosenttimetriä 30 euroa

– sylinteritilavuuden ollessa vähintään 2 001 kuutiosenttimetriä 60 euroa

Kuorma-autosta sakko on sylinteritilavuudesta riippumatta 20 euroa.

Moottoripyörästä sakko on sylinteritilavuudesta riippumatta 10 euroa.

e) Tullilain 136 §:n 4 momentissa säädetyn edellytyksen täyttämättä jättämisestä tai ajoneuvon, jolle on myönnetty tämän tullilain 139 §:n 1 ja 2 momentin mukainen ajolupa, maassa tai liikenteessä olemisen määräajan ylittämisestä määrätään tapauskohtaisesti tämän pykälän A osan 4 momentin d kohdassa säädetty sakko kultakin päivältä väliaikaisen ajoluvan voimassaolon päätyttyä.

f) Tämän tullilain 130 §:n 2 momentissa tarkoitettuun erityisselvitykseen, joka on toimitettu myöhässä tai määräajan kuluessa, liittyvän rekisteröintimaksun myöhässä maksamisesta määrätään kultakin päivältä edellä d kohdassa säädetty sakko. Sakkoa ei määrätä, jos rekisteröintimaksun myöhässä maksaminen ei johdu ajoneuvon vastaanottajasta.

g) Jos ajoneuvoa, jota käytetään maassa tämän tullilain 133 §:n 2 momentin mukaisesti, kuljettaa henkilö, jolla ei ole oikeutta kuljettaa sitä, ja jos henkilö,

jolla on ajolupa, oleskelee maassa lainvastaisuuden tapahtuessa, määrätään 700 euron suuruinen sakko. Jos ajoneuvoa kuljettaa henkilö, jolla ei ole oikeutta kuljettaa sitä, tästä seuraa, että ajoneuvoon ei sovelleta tämän tullilain 133 §:ssä säädettyä järjestelmää, jos henkilö, jolla on oikeus kuljettaa ajoneuvoa ei oleskele maassa lainvastaisuuden toteamishetkellä. Tällöin henkilöön, jolla ei ole oikeutta kuljettaa kyseistä ajoneuvoa, sovelletaan tämän pykälän A osan 1 momenttia. Tämän pykälän A osan 4 momentin mukaisten sakkojen määrä ei saa ylittää ajoneuvosta maksettavaksi kuuluvan veron määrää.

5. Asianosaisilla on näyttövelvollisuus tulliviranomaisille siitä, että edellytykset tämän tullilain 132 ja 133 §:n mukaisten etujen saamiseksi on täytetty.

B Kolmansista maista tuotavat ajoneuvot

– –

C Yhteisön ajoneuvot ja kolmansista maista tuotavat ajoneuvot

1. Sen lisäksi, että määrätään tämän pykälän A osan 1 ja 4 momentin sekä B osan 4 ja 5 momentin mukaisia sakkoja, ajoneuvo myös voidaan takavarikoida väliaikaisesti lainvastaisuuden todenneen tulliviranomaisen käsitellessä asiaa. Ajoneuvo vapautetaan takavarikosta, kun maksettavaksi kuuluvat sakot ja mahdolliset muut kulut on maksettu. Jos ajoneuvoa ei noudeta kuuden kuukauden kuluessa sakon määräämistä koskevan käsittelyn päättymisestä, ajoneuvo siirtyy valtion omistukseen ja sakkoa alennetaan 100 prosenttia.

2. Jos tämän tullilain 125 §:n 1 momentissa tarkoitettua ajoneuvoa käytetään ennen maksettavaksi kuuluvan rekisteröintimaksun maksamista, toimivaltainen tulliviranomainen määrää ajoneuvon omistajalle tai haltijalle sakon, jonka määrä on viisi kertaa ajoneuvosta kannettavan käyttöveron määrä.

3. Virheellisten selvitysten esittämiseen ja toimitettujen todisteiden väärentämiseen sovelletaan myös tämän tullilain 142 §:n ja sitä seuraavien pykälien tullirikoksia ja salakuljetusta koskevia säännöksiä. Näiden todisteiden perusteella vahvistetaan, minä vuonna ajoneuvo on otettu ensimmäisen kerran käyttöön ja millaista ympäristöystävällistä tekniikkaa siinä on, jotta voidaan selvittää, vapautetaanko ajoneuvo rekisteröintimaksusta tai peritäänkö siitä alennettu rekisteröintimaksu.

4. Tämän tullilain 155 §:n 2 momentin g ja h kohdassa tarkoitettuja lainvastaisuuksia kos-

kevia säännöksiä sovelletaan rekisteröintimaksuun, ja niistä rangaistaan tämän tullilain salakuljetusta koskevien säännösten nojalla.

5. Tämän pykälän säännöksiä sovelletaan myös lainvastaisuuksiin, jotka on todettu, ennen kuin tämä tullilaki julkaistiin Kreikan valtion virallisessa lehdessä, ja jotka ovat hallinto- tai rikostuomioistuimen, tullin tai muun toimivaltaisen viranomaisen käsiteltävänä, jos asianosainen esittää kuuden kuukauden kuluessa asian vireilletuloa koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta pyynnön kyseisten säännösten soveltamisesta asiaansa, pidättäytyy muutoksenhausta ja maksaa edellä olevien säännösten mukaiset sakot tai korotetut maksut.

6. Valtiovarainministerin päätöksellä kotimaassa voidaan ryhtyä täydentäviin valvontatoimiin, jotka katsotaan tarpeellisiksi tämän tullilain soveltamiseksi moitteettomasti."

III Oikeudenkäyntiä edeltävä menettely

15. Komissio on vastaanottanut useita kanteluja Kreikan viranomaisten toimista, jotka liittyvät toisesta jäsenvaltiosta väliaikaisesti maahantuotuihin moottoriajoneuvoihin. Nämä valitukset ovat koskeneet erityisesti seuraavia seikkoja:

– Valtiovarainministeriö on takavarikoinut ajoneuvoja, minkä jälkeen veroviranomaiset ovat takavarikoineet samoja ajoneuvoja.

– Väliaikaisesti maahantuotujen moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvistä lainvastaisuuksista on määrätty suuria sakkoja, ja samalla on vaadittu, että sellaiset verot, jotka tavanomaisesti kannetaan lopullisen maahantuonnin yhteydessä, maksetaan välittömästi.

– On aloitettu rikosoikeudenkäyntejä, joissa kansalaisia syytetään salakuljetuksesta. Seuraamuksena voi olla useiden vuosien pituinen vankeustuomio.

– Sovelletaan olettamusta, että kansalaisten asuinpaikka määräytyy heidän kansalaisuutensa perusteella. Kreikan viranomaiset edellyttävät Kreikan kansalaisilta suhteetonta näyttövelvollisuutta sen todistamiseksi, että he asuvat toisessa jäsenvaltiossa.

16. Edellä mainittujen kantelujen johdosta komissio osoitti Kreikalle 17.5.1999 virallisen huomautuksen, jossa komissio totesi, että Kreikka ei ole noudattanut EY 90 artiklan ja direktiivin 83/182 mukaisia velvoitteitaan. Kreikan viranomaiset esittivät vastauksensa 1.9.1999.

17. Komissio katsoi, että Kreikka ei ole ryhtynyt riittäviin toimiin jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen lopettamiseksi, ja osoitti Kreikalle 29.11.2000 perustellun lausunnon. Kreikan hallitus täsmensi 21.2.2001 antamassaan kirjallisessa vastauksessa Kreikan lainsäädännön ja hallintokäytännön kehitystä.

18. Tarkasteltuaan vastausta ja otettuaan huomioon Kreikan kyseisen lainsäädännön, sellaisena kuin se oli muutettuna perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä, komissio päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen, jossa se ainoastaan toisti perustellussa lausunnossa esitetyt väitteet.

19. Komissiota ja Kreikan hallitusta kuultiin 22.6.2006 pidetyssä istunnossa.

IV Alustavia huomautuksia

20. Komission kanteen perustana ovat kanteet, joita komissiolle ja Euroopan parlamentille on tehty Kreikassa esiintyvistä sääntöjenvastaisuuksista. Komissio korosti suullisessa käsittelyssä haluavansa osoittaa, että on kysymys pikemminkin yleisestä käytännöstä kuin erillisistä tapauksista. Siksi komissio pyysi, että yhteisöjen tuomioistuin ei arvioisi yksittäisiä tapauksia vaan ongelmia, joita Kreikan hallintokäytännössä vieläkin esiintyy sovellettaessa maan tullilainsäädäntöä.

21. Kreikan hallitus vastustaa komission lähestymistapaa asiaan. Direktiivin kanssa ristiriidassa olevan hallintokäytännön olemassaoloa ei voida osoittaa komission yksityishenkilöiltä saamien kantelujen perusteella. Komissio ei voi pyytää yhteisöjen tuomioistuinta antamaan tuomiota yksittäisistä riita-asioista. Kreikan hallitus katsoo joka tapauksessa, että tosiseikkojen arviointi kuuluu kunkin jäsenvaltion toimivaltaisten kansallisten viranomaisten yksinomaiseen toimivaltaan kansallisten tuomioistuinten valvonnassa. Lisäksi Kreikan hallitus kiistää komission mainitsemien esimerkkien edustavuuden.

22. Muotoilemalla pyyntönsä edellä mainitulla tavalla komissio haluaa todettavan, että

Kreikan hallintokäytäntö ei ole yleisesti eikä rakenteellisesti direktiivin tavoitteen mukainen. Lisäksi vaikuttaa siltä, että komissio pyytää yhteisöjen tuomioistuinta antamaan tuomion analogisesti jätedirektiivin noudattamista koskevan, asiassa komissio vastaan Irlanti 26.4.2005 annetun tuomion kanssa. [8]

23. Edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Irlanti annetussa tuomiossa mainittujen edellytysten on täytyttävä, jotta yhteisöjen tuomioistuimelta voitaisiin saada komission toivoma tuomio. Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan on osoitettava, että jäsenvaltion viranomaiset ovat omaksuneet toistuvan ja jatkuvan käytännön, joka on direktiivin säännösten vastainen. [9] Ennen kaikkea on oltava kysymys yleisestä tai kaavamaisesta velvoitteiden noudattamatta jättämisestä, jonka odotetaan jatkuvan. Lisäksi noudattamatta jättämisen on täytynyt jatkua pitkään sen jälkeen, kun tietty yhteisön velvoite on tullut voimaan. Noudattamatta jättämisellä on myös pitänyt olla kielteisiä vaikutuksia yhteisön toimenpiteen tavoitteiden saavuttamiseen. [10] Komission esittämien tapausten on muodostettava riittävä perusta sen toteamiseksi, että velvoitteiden noudattamatta jättäminen on rakenteellista.

24. Arvioitaessa komission esittämiä tosiseikkoja ja olosuhteita, joiden avulla se yrittää osoittaa tietyn hallintokäytännön olemassaolon, on otettava huomioon, että tämä komission pyyntö ei ole yksittäinen. Yhteisöjen tuomioistuinta on pyydetty useaan kertaan antamaan tuomio vastaavista hallintokäytännöistä. Aiemmista tuomioista käy ilmi, että Kreikan hallinto-, soveltamis- ja valvontakäytäntö on kyseenalainen tässä asiassa merkityksellisen yhteisön lainsäädännön kannalta. (Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 3 kohta.)

25. Komission kanteeseen sisältyy pääasiallisesti neljä väitettä, joita käsitellään seuraavassa järjestyksessä:

– ongelmat pysyvän asuinpaikan määrittämisessä

– sääntöjen rikkomisesta määrättävät suhteettomat seuraamukset

– jos väliaikaisesti maahantuotu ajoneuvo varastetaan toisen kerran, siitä kannetaan järjestelmällisesti lopullisesti maahantuodusta ajoneuvosta maksettavaksi kuuluva vero

8 – Asia C-494/01, komissio v. Irlanti, tuomio 26.4.2005 (Kok. 2005, s. I-3331).

9 – Ks. edellä alaviitteessä 8 mainittu asia komissio v. Irlanti, tuomion 47 kohta.

10 – Ks. myös 23.9.2004 esittämäni ratkaisuehdotus edellä alaviitteessä 8 mainitussa asiassa komissio v. Irlanti, ratkaisuehdotuksen 43–48 kohta.

– ongelmat direktiivin 83/182 soveltamisessa.

V Asian arviointi

A *Pysyvän asuinpaikan todistaminen*

26. Komissio katsoo, että Kreikan käytäntö on ristiriidassa direktiivin 83/182 7 artiklan 2 kohdan ja syyttömyysolettaman kanssa, siltä osin kuin pysyvän asuinpaikan todistamiseen sovelletaan tiukennettua näyttövelvollisuutta. Kreikan viranomaiset katsovat järjestelmällisesti, että toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityjen ajoneuvojen omistajat asuvat Kreikassa ja että heidän pysyvä asuinpaikkansa on Kreikassa. Erityisesti toisessa jäsenvaltiossa asuvien kreikkalaisten on hyvin vaikeaa todistaa, että heidän pysyvä asuinpaikkansa ei ole Kreikassa. Lisäksi komissio on saanut useita kanteluja yksityishenkilöiltä, jotka eivät ole Kreikan kansalaisia ja joilla myös on vaikeuksia todistaa pysyvä asuinpaikkansa. Esimerkiksi muiden jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten antamia todistuksia ei hyväksytä todisteeksi pysyvästä asuinpaikasta.

27. Kreikan hallitus kiistää sen, että toimivaltaiset viranomaiset soveltavat tiukempaa näyttövelvollisuutta kuin direktiivi 83/182 sallii. Kreikan hallituksen mukaan todistustaakka ei käytännössä ole käänteinen eikä syyttömyysolettamaa loukata. Viranomaiset ainoastaan hyödyntävät oikeutetusti direktiivin 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja näyttövelvollisuuteen liittyviä mahdollisuuksia. Epäilyksien herätessä – esimerkiksi yksityishenkilön ollessa Kreikan kansalainen, joka ylläpitää tiiviitä siteitä Kreikkaan – toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia kyseisen säännöksen nojalla lisätietoja tai -todisteita.

28. Direktiivin 7 artiklassa säädetyn järjestelmän mukaisesti kansallisten viranomaisten on periaatteessa hyväksyttävä kyseisen artiklan 2 kohdassa mainitut asiakirjat. He voivat vaatia tarkempia todisteita ainoastaan silloin, kun kysymyksessä on objektiivisiin tosiseikkoihin perustuva selvä epäilys. Toisin sanoen ei ole mahdollista, että kansalliset viranomaiset lähtevät siitä olettamasta, että direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti esitetyt todisteet eivät ole riittäviä. Direktiivin 7 artiklan perustana on periaate, että toisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten antamaa selvitystä on pidettävä luotettavana. Jos tilanne olisi toisenlainen, henkilöiden, palvelujen ja tavaroiden liikkuminen valtioiden välillä häiriytyisi vakavasti. Siksi direktiivin 83/182 7 artiklan 3 kohdassa

säädetyn mahdollisuuden soveltamiselle on asetettava sellainen tiukka edellytys, että on oltava kysymys objektiivisiin tosiseikkoihin perustuvasta selvästä epäilyksestä.

29. Komission esittämien tosiseikkojen ja olosuhteiden perusteella voidaan todeta, että Kreikan hallintokäytännössä sovelletaan ainakin jossakin määrin järjestelmällisesti direktiivin 83/182 7 artiklan 3 kohdan mukaista tiukennettua näyttövelvollisuutta, ainakin Kreikan kansalaisten osalta. Lisäksi muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisilta viranomaisilta saatuja todistuksia ei hyväksytä todisteiksi. Komission mainitsemat tapaukset ovat tässä tapauksessa valaisevia.

30. Esimerkkeinä voidaan mainita Louloudakisin ja Modinosin tapaukset. Heidän autonsa takavarikoitiin tarkastuksen aikana salakuljetettuna tavarana, koska toimivaltainen viranomainen katsoi, että kyseisten henkilöiden pysyvä asuinpaikka oli Kreikassa. Lisäksi heille määrättiin sakko, joka on Modinosin tapauksessa kohonnut 147 000 euroon. Todisteita, joista ilmeni, että henkilöiden pysyvä asuinpaikka ei ole Kreikassa, ei hyväksytty lainkaan kummassakaan tapauksessa. Louloudakis oli muun muassa hankkinut Italiasta todisteita, joissa oli tietoja hänen asumis- ja työtilanteestaan sekä perheestään. Kreikan toimivaltaiset viranomaiset eivät kiinnittäneet näihin asiakirjoihin mitään huomiota. Myöskään Modinos, joka on syntynyt Kyproksella ja on Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen sekä asui riidanalaisten tapahtumien aikana Saksassa, ei kyennyt saamaan Kreikan toimivaltaisia viranomaisia vakuuttuneiksi siitä, että hänen asuinpaikkansa ei ole Kreikassa.

31. Muun muassa Louloudakisin ja Modinosin valitukset osoittavat, että Kreikan viranomaisten käytännössä pidetään lähtökohtana olettamaa, että henkilöiden asuinpaikka määräytyy heidän kansalaisuutensa tai heidän sukulaistensa kansalaisuuden mukaan. Kreikan viranomaiset vaativat tässä yhteydessä suhteetonta näyttövelvollisuutta.

32. Komission väite on näin ollen perusteltu.

B *Seuraamusjärjestelmä*

33. Komissio katsoo, että seuraamusjärjestelmä, jota sovelletaan, kun direktiivissä säädettyä väliaikaisen maahantuonnin menettelyä on rikottu, on suhteeton. Vastaanotetuista kanteluista ilmenee, että maksettavaksi määrätyt sakot voivat olla kymme-

nien tuhansien eurojen suuruisia. Näin ollen seuraamukset ovat suhteettomia, kun otetaan huomioon rikkomisen vakavuus eli se, että moottoriajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevaa lakia on rikottu.

34. Lisäksi kyseiset ajoneuvot pidetään takavarikossa siihen saakka, kunnes sakot on maksettu. Tähän saattaa kulua vuosia asian käsittelyn ollessa vireillä hallinto- tai rikostuomioistuimessa, tullissa tai muiden toimivaltaisten viranomaisten elimissä. Komissio katsoo, että tämä ei ole hyväksyttävää ja että tämä on ristiriidassa perusoikeudeksi katsottavan omistusoikeuden kanssa.

35. Lisäksi komissio kyseenalaistaa sen, että seuraamuksia määrättäessä ei oteta huomioon lainrikkojan vilpitöntä mieltä.

36. Lopuksi komissio arvostelee Kreikan tullilain 137 §:n C osan 5 momenttia, joka tuli voimaan lailla 2960/2001 ja jonka mukaan lainvastaisuuksiin, jotka on todettu ennen lain 2960/2001 julkaisemista ja jotka ovat hallinto- tai rikostuomioistuimen, tullin tai muun toimivaltaisen viranomaisen käsiteltävänä, sovelletaan lievempiä seuraamuksia, jos pyynnön esittäjä pidättäytyy muutoksenhausta. Komission mukaan tämä on ristiriidassa tehokkaan oikeussuojan periaatteen kanssa.

37. Kreikan hallitus puolustautuu komission väitteitä vastaan todeten, että jäsenvaltioilla on tässä asiassa toimivalta päättää sakkojen suuruudesta, koska yhdenmukaistamista ei ole toteutettu. Kreikan hallituksen mukaan jäsenvaltiot voivat päättää määrättävistä sakoista vapaasti, jos yhteisön asetuksessa ei säädetä sääntöjen rikkomisen seuraamuksesta.

38. Lisäksi Kreikan hallitus katsoo, että seuraamukset eivät ole ristiriidassa suhteellisuusperiaatteen kanssa. Ankarat seuraamukset ovat välttämättömiä petosten torjumiseksi. Kreikan hallituksen mukaan rekisteröintimaksu on Kreikassa erittäin suuri muihin jäsenvaltioihin verrattuna, minkä vuoksi vaarana on, että ajoneuvoja tuodaan direktiivin nojalla maahan verojen ja muiden maksettavaksi kuuluvien maksujen kiertämiseksi. Suuret sakot ovat siksi perusteltuja vilpillisten menettelytapojen estämiseksi.

39. Jäsenvaltioilla on yhteisön oikeuden tässä kehitysvaiheessa toimivalta antaa maahantuontiin liittyvien lainvastaisuuksien seuraamuksista sellaisia säännöksiä, jotka ne katsovat sopiviksi erityisesti veronkierron estämiseksi. Niiden on kuitenkin käytettävä

toimivaltaansa yhteisön oikeuden ja sen yleisten periaatteiden mukaisesti. [11] Yhteisöjen tuomioistuin on esittänyt joissakin tuomioissaan yhteenvedon siitä, mitkä edellytykset hallinnollisten ja rikosoikeudellisten toimenpiteiden on täytettävä, jotta niistä ei tulisi estettä perustamissopimuksen mukaisille vapauksille. [12]

40. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö voidaan mielestäni ymmärtää seuraavalla tavalla. Jos on kysymys puhtaasti hallinnollisista säännöistä, kuten määräaikojen ilmoittamista koskevista säännöistä, joita on rikottu tahattomasti, määrättävän seuraamuksen on oltava suhteellinen lainvastaisuuden vähäiseen vakavuuteen nähden. Ankarammat seuraamukset ovat vastaavasti mahdollisia ainoastaan siinä tapauksessa, että sääntöjen rikkominen on ollut selvästi tahallista ja että sen tarkoituksena on selvästi ollut kansallisen verolainsäädännön kiertäminen.

41. Olemassa olevasta oikeuskäytännöstä myös seuraa, että seuraamusjärjestelmän on oltava avoin. Siten itsessään suhteellisen lieviksi katsottavien seuraamusten kasaantuminen ei saa johtaa siihen, että lopullisesta rangaistuksesta tulee suhteeton lainvastaisuuden vakavuuteen nähden.

42. Lopuksi oikeuskäytännöstä käy ilmi, että todettujen lievempien lainvastaisuuksien käsittelyn on tapahduttava niin tehokkaasti, että oikeussubjektia koskeva asia on ratkaistu kohtuullisen ajan kuluessa siten, että hänelle on riittävällä tavalla taattu ne oikeudet, joihin hän voi vedota yhteisön lainsäädännön nojalla.

43. Kuten komissio toteaa, on selvitettävä, ovatko Kreikan viranomaisten määräämät seuraamukset lainvastaisuuden vakavuuteen nähden niin suhteettomia, että ne voivat vaarantaa ajoneuvojen väliaikaisen maahantuonnin menettelyn toimivuuden.

44. Seuraamusjärjestelmään sisältyy erityisesti seuraavaa:

– kiinteämääräinen sakko [13]

11 – Ks. edellä alaviitteessä 3 mainittu asia Louloudakis, tuomion 67 kohta.

12 – Ks. mm. asia 203/80, Casati, tuomio 11.11.1981 (Kok. 1981, s. 2595, Kok. Ep. VI, s. 217, 27 kohta); yhdistetyt asiat 286/82 ja 26/83, Luisi ja Carbone, tuomio 31.1.1984 (Kok. 1984, s. 377, Kok. Ep. VII, s. 455); asia 68/88, komissio v. Kreikka, tuomio 21.9.1989 (Kok. 1989, s. 2965, Kok. Ep. X, s. 167) ja asia C-210/91, komissio v. Kreikka, tuomio 16.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6735, 20 kohta).

13 – Ks. esim. Kreikan tullilain 137 §:n A osan 4 momentin b kohta, joka tuli voimaan lailla 2960/2001.

– ajoneuvon sylinteritilavuuden perusteella määrättävä sakko [14]

– korotettu maksu, jonka määrä voi olla viisi kertaa ajoneuvosta kannettavan rekisteröintimaksun määrä. [15]

45. Edellä mainittujen sakkojen määräämisen lisäksi lainvastaisuuden todennut tulliviranomainen takavarikoi ajoneuvon väliaikaisesti. Ajoneuvo vapautetaan takavarikosta, kun maksettavaksi kuuluvat sakot ja mahdolliset muut kulut on maksettu. [16]

46. Seuraamusjärjestelmän rakenne itsessään ei ole rajoitus perustamissopimuksen mukaisille vapauksille. Komissiolle esitetyistä kanteluista käy kuitenkin ilmi, että kyseistä järjestelmää toteutetaan käytännössä siten, että sen soveltaminen on suhteetonta. Autojen omistajat eivät saa juurikaan tilaisuutta osoittaa syyttömyyttään ja vilpitöntä mieltään. Epäilysten herätessä he joutuvat välittömästi kaikenlaisten toimenpiteiden, kuten auton takavarikoinnin, kohteeksi. Lisäksi lopulliset sakot ovat erittäin suuret, koska seuraamukset käytännössä kasaantuvat. Lopujen lopuksi on kysymys pitkään jatkuvasta epävarmuudesta menettelyn etenemisestä, ja takavarikoidut autot vapautetaan takavarikosta erittäin hitaasti. [17] Tällaista seuraamusten kasaantumista tapahtuu erityisesti silloin, kun on kysymys yksinkertaisista hallinnollisten sääntöjen rikkomisista.

47. Lisäksi suhteettomista seuraamuksista tehdyt useat kantelut osoittavat, että hallinnollisten seuraamusten määräämistä koskevassa Kreikan käytännössä ei oteta huomioon vapaata liikkuvuutta hyödyntävien henkilöiden vilpitöntä mieltä. Yhteisöjen tuomioistuimen mukaan "– – rikkomukseen syyllistyneelle määrättävää seuraamusta tosiasiallisesti määritettäessä on kuitenkin otettava huomioon rikkomukseen syyllistyneen vilpitön mieli, jos sovellettavan järjestelmän määrittäminen on ollut vaikeaa". [18]

48. Lopuksi on selvitettävä, täyttääkö Kreikan tullilain 137 §:n C osan 5 momentti, joka tuli voimaan lailla 2960/2001, yhteisön oikeuden tehokasta oikeussuojaa koskevat edellytykset.

14 – Ks. esim. Kreikan tullilain 137 §:n A osan 4 momentin d kohta, joka tuli voimaan lailla 2960/2001.

15 – Ks. esim. Kreikan tullilain 137 §:n C osan 2 momentti, joka tuli voimaan lailla 2960/2001.

16 – Ks. Kreikan tullilain 137 §:n C osan 1 momentti, joka tuli voimaan lailla 2960/2001.

17 – Esim. Louloudakis on odottanut autoaan takaisin jo yli kahdeksan vuotta.

18 – Ks. edellä alaviitteessä 3 mainittu asia Louloudakis, tuomion 76 kohta.

49. Tehokkaan oikeussuojan periaate on yhteisön oikeuden yleinen periaate. [19] Tähän periaatteeseen sisältyy sellainen edellytys, että riippumaton, puolueeton ja laillisesti perustettu tuomioistuin takaa oikeussuojan oikeudenmukaisessa ja julkisessa oikeudenkäynnissä, ja tämä periaate toisaalta velvoittaa kansalliset tuomioistuimet edistämään oikeussuojan takaamista.

50. Kreikan tullilain 137 §:n C osan 5 momentti ei täytä tuomioistuinten harjoittamaa valvontaa koskevaa edellytystä, koska oikeussubjektilla ei ole enää mahdollisuutta muutoksenhakuun. Kyseisen säännöksen mukaan lainvastaisuuksista, jotka on todettu ennen lain 2960/2001 julkaisemista ja jotka ovat hallinto- tai rikostuomioistuimen, tullin tai muun toimivaltaisen viranomaisen käsiteltävänä, voidaan määrätä lievempiä seuraamuksia, jos pyynnön esittäjä pidättäytyy muutoksenhausta. Säännös pakottaa oikeussubjektin tekemään valinnan: hänen on joko sopeuduttava olemassa olevaan suhteettomaan seuraamusjärjestelmään tai hänen on luovuttava muutoksenhausta, jolloin hän itse asiassa luopuu tehokkaasta oikeussuojasta. Oli valinta kumpi tahansa, kyseisten Kreikan oikeussääntöjen soveltaminen johtaa yhteisön oikeuden rikkomiseen.

19 – Asia 222/84, Johnston, tuomio 15.5.1986 (Kok. 1986, s. 1651, Kok. Ep. VIII, s. 621, 18 ja 19 kohta).

51. Komission väite on näin ollen perusteltu.

C Jos väliaikaisesti maahantuotu ajoneuvo varastetaan toisen kerran, siitä kannetaan järjestelmällisesti lopullisesti maahantuodusta ajoneuvosta maksettavaksi kuuluva vero

52. Komissio moittii Kreikan hallitusta siitä, että henkilön, jolta varastetaan väliaikaisesti maahantuotu ajoneuvo toisen kerran, on maksettava rekisteröintimaksu samaan tapaan kuin lopullisesti maahantuodusta ajoneuvosta. Komission mukaan tämä on ristiriidassa EY 90 artiklan kanssa. Olisi selvitettävä tapauskohtaisesti, missä olosuhteissa ajoneuvon varastaminen on tapahtunut. Siten mahdollinen maksu voisi paremmin perustua todelliseen tilanteeseen.

53. Kreikan hallitus selittää vastineessaan, että tällaista toimenpidettä ei sovelleta ainoastaan maahantuotuihin tavaroihin vaan kaikkiin tavaroihin, jotka kuuluvat ehdollisen järjestelmän piiriin. Jos ajoneuvo – joko maahantuotu tai ei-maahantuotu ajoneuvo –, josta on maksettu vero ja joka on rekisteröity Kreikassa, varastetaan, siitä ei kanneta veroa, koska vero on jo maksettu. Tavaroille, joista ei ole vielä maksettu veroa ja jotka varastetaan Kreikan alueella, ei myönnetä verovapautusta.

54. Kreikan hallitus väittää, että direktiivissä 83/182 ei säädetä pysyvästä verovapautuksesta varkaustapauksissa. Näin ollen Kreikan viranomaiset voisivat vaatia rekisteröintimaksun maksettavaksi jo ensimmäisen varkauden yhteydessä, mutta ne vaativat sitä vasta toisen varkauden yhteydessä. Tässä ei ole missään tapauksessa kysymys yhteisön kansalaisten eriarvoisesta kohtelusta vaan ennaltaehkäisevästä toimenpiteestä petosten torjumiseksi.

55. Esillä olevaan asiaan liittyy ministeriön päätöksen D 247/1988 12 §:n 1 momentti, jossa määrätään seuraavaa:

"Tämän päätöksen mukaisesti tai niiden säännösten mukaisesti, joihin tämän päätöksen 18 §:ssä viitataan, henkilöllä, joka ilmoittaa varastetuksi henkilöauton, jonka hän on ottanut vastaan väliaikaista maahantuontia koskevan järjestelmän mukaisesti, ei ole velvollisuutta maksaa varastetusta henkilöautosta maksettavaksi kuuluvia tulleja ja muita veroja. Asetuksessa nro 346/74 säädettyjä pakkokeinoja ei sovelleta tällaiseen henkilöautoon, sillä edellytyksellä, että myöhemmin ei todeta, että kyseinen henkilö osallistuu henkilöauton laittomaan käyttöön Kreikassa ja jos jäljempänä säädetyt edellytykset täyttyvät samanaikaisesti.

– –

d) henkilö ei ole aiemmin ilmoittanut varastetuksi muuta henkilöautoa, jonka hän ottanut vastaan väliaikaisen maahantuonnin menettelyn mukaisesti."

56. Asianosaisten huomautuksista käy ilmi, että edellä mainitun säännöksen tausta on seuraava: jos moottoriajoneuvo ilmoitetaan varastetuksi toisen kerran, pidetään lähtökohtana, että kysymys on petoksesta. Tällöin oletetaan, että kyseisessä tapauksessa kierretään tietoisesti rekisteröintimaksua ja muita veroja. Tästä olettamasta seuraa, että varastettuun autoon liittyvät tullit ja muut verot on maksettava.

57. Jäsenvaltioiden kohtuulliset toimenpiteet veropetosten estämiseksi ovat sinänsä perusteltuja. Nämä toimenpiteet eivät kuitenkaan saa olla siten toteutettuja, että ne estävät täysin vilpittömässä mielessä toimivia henkilöitä hyödyntämästä vapaata liikkuvuutta. Se, että oikeussubjektilla ei ole mahdollisuutta osoittaa vilpitöntä mieltään, muodostaa tällaisen esteen. Lähtökohtana voidaan pitää, että autovarkaudet eivät ole Kreikassa harvinaisempi ilmiö kuin muissa jäsenvaltioissa. Jos jonkun ajoneuvo varastetaan Kreikassa, hän ei lähde kovin helposti uudelleen Kreikan alueelle muualla yhteisössä rekisteröidyllä ajoneuvolla, koska jos tapahtuu jälleen autovarkaus, kyseinen henkilö menettää autonsa ja joutuu lisäksi maksamaan kreikkalaiset tullit täysimääräisinä sekä muita veroja. Vapaata liikkuvuutta siis estetään, koska asianmukaista mahdollisuutta syyttömyyden todistamiseen ei ole olemassa.

58. Komission väite on näin ollen perusteltu.

D *Kreikan viranomaiset eivät sovella direktiiviä 83/182*

59. Komissio moittii Kreikan hallitusta siitä, että se soveltaa muissa jäsenvaltioissa rekisteröityihin ajoneuvoihin kolmansista maista väliaikaisesti maahantuotavia ajoneuvoja koskevia säännöksiä direktiivin 83/182 säännösten sijasta. Väitteensä tueksi komissio viittaa Kreikan verolain 133 §:n 2 momenttiin.

60. Kreikan hallitus kiistää komission näkemyksen. Kreikan hallitus toteaa, että yhteisön ajoneuvoihin sovellettava suotuisa menettely on laajennettu koskemaan kolmansista maista tuotavia ajoneuvoja. Tuotaessa ajoneuvoja väliaikaisesti maahan kummassakin tapauksessa sovelletaan direktiivissä 83/182 säädettyä menettelyä.

61. Aluksi on viitattava Kreikan verolain 133 §:n 2 momenttiin, jossa säädetään seuraavaa:

"Yhteisön ajoneuvot voivat jäädä väliaikaisesti maahan, ilman että niistä vaaditaan maksettavaksi rekisteröintimaksua ja arvonlisäveroa. Rekisteröintimaksusta ja arvonlisäverosta myönnettävään väliaikaiseen vapautukseen sovelletaan väliaikaista maahantuontia koskeviin tullisäännöksiin sisältyviä perusteita ja edellytyksiä, jos kolmannesta maasta väliaikaisesti tuotu ajoneuvo viedään jälleen maasta."

62. Tästä säännöksestä ei periaatteessa seuraa, että Kreikan viranomaiset soveltavat kolmansista maista tulevien ajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevia säännöksiä direktiivin 83/182 asemasta. Siten Kreikan verolain 133 §:n 2 momentilla ei sinänsä rikota direktiiviä 83/182. Jos Kreikan järjestelmä on kuitenkin yksityiskohtaisemmassa soveltamisessa ja valvonnassa rajoittavampi kuin direktiivin 83/182 tavoitteena on – mihin edellä todetut rikkomiset yksiselitteisesti viittaavat –, kolmansista maista tuotavien ajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevien säännösten samaistaminen direktiivin 83/182 säännöksiin on kuitenkin yhteisön oikeuden rikkomista.

63. Komission väite on näin ollen perusteltu.

VI Ratkaisuehdotus

64. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hyväksyy komission väitteet, jotka koskevat

- yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapautuksista 28.3.1983 annetun neuvoston direktiivin 83/182/ETY 7 artiklan mukaista pysyvän asuinpaikan toteamista

- Kreikan seuraamusjärjestelmän soveltamista, kun moottoriajoneuvojen väliaikaista maahantuontia koskevia säännöksiä on rikottu

- tehokkaan oikeussuojan periaatteen rikkomista

- väliaikaisesti maahantuodun ajoneuvon toista varkautta, jonka seurauksena ajoneuvosta kannetaan järjestelmällisesti lopullisesti maahantuodusta ajoneuvosta maksettavaksi kuuluva vero

- direktiivin 83/182 soveltamista

2) velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.